

За брата.

(Изъ „Отечество“).

* * *

Заповѣдано бѣ отстѣпление.

Бавно слѣдъ, всички се движеха ротниятъ командиръ и прѣгърбенъ единъ войникъ, безъ шапка и риза, съ прѣвръзка нѣ каква прѣзъ гърдитъ и пушка прѣзъ рамо. Какъ се е изправилъ, отъ кждъ е взелъ сили за да послѣдва другитъ?

Ротниятъ гледаше ту него, ту отстѣпващитъ си войници. Една мисль го ржководѣше сега. По-скоро въ дола и отъ тамъ, по околень пжтъ, на срѣщния хѣлмъ, въ укрѣпената позиция.

Французката артилерия бѣ съсрѣдоточила отново бѣсния си ураганъ въ изпразненитъ окопи и образуваше грамадни молози прѣстъ, оржжия и раници едно прѣзъ друго.

Нашата бѣхтѣше по тѣхнитъ вериги.

Парчета и снаряди фучеха наоколо, карайки момчетата да ускорятъ хода си и подирятъ скривалища задъ голѣмитъ камъни и по-дълбокитъ слокове.

Ранениятъ въ гърдитъ войникъ почна да изостава.

— Иване, поде го поручика, хайде още малко. . . Ела. . . сложи се задъ тая скала. . . ето и дерето. . . држъ се още двѣстъ крачки. . . Лѣгай! — извика той, когато прѣфуча надъ главитъ имъ и се прѣсна шрапнелъ.

Но при все това Иванъ спрѣ.

— Азъ не съмъ уморенъ, господинъ поручикъ, едва чуто отговори той. . . ще се върна назадъ. . .

— Каквоо? . .